

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/28/2022
Identifikačné číslo spisu: 2020200234
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Martinčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2020200234.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: R. Q., W.. XX.XX.XXXX, M. F. F. XXXX/XX, XXX XX F., právne zastúpený advokátkou JUDr. Magdalénou Kuciaňovou, so sídlom Pod lesom 858/8, 922 21 Morava nad Váhom, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 57446-2/2020-BA zo dňa 27.07.2020, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 47Sa/14/2020-69 zo dňa 23.09.2021, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobca má voči žalovanej právo na náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 47Sa/14/2020-69 zo dňa 23.09.2021 zrušil rozhodnutie žalovanej č. 57446-2/2020-BA zo dňa 27.07.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d/ a písm. e/ zákona č. 162/2015 Z. z Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Preskúmaným rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava rozhodnutie č. 6631/2020-TT-DvN zo dňa 26.05.2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) v celom rozsahu a rozhodnutie prvého stupňa potvrdila.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodol o tom, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“, resp. „nariadenie č. 883/2004“) nemá nárok na dávku v

nezamestnanosti. V odôvodnení uviedol, že Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Piešťany zaradil žalobcu dňa 25.03.2020 do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalobca nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnil dňa 23.04.2020. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že zobral do úvahy všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol na preukázanie centra záujmov na Slovensku (pravidelnosť návratov na Slovensko, priateľka na Slovensku, stavebné sporenie, finančná pomoc rodičom), avšak na základe celkového zhodnotenia dospel k záveru, že počas zamestnania v Rakúsku mal žalobca centrum záujmov na tomto území. Prvostupňový správny orgán vyhodnotil dlhodobú orientáciu žalobcu na rakúsky pracovný trh (19 rokov) v porovnaní s pracovnou históriou na Slovensku (2 roky), plnenie daňových a odvodových povinností v Rakúsku, trávenie pracovného a mimopracovného času počas sezóny v Rakúsku, ako rozhodujúce skutočnosti pri určovaní centra záujmov. Správny orgán prvého stupňa zastal názor, že koordinačné predpisy určujú, že po skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky (ďalej tiež „SR“, resp. „Slovensko“). Z údajov získaných v správnom konaní prvostupňový správny orgán ustálil, že na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia za štát bydliska žalobcu je potrebné považovať štát výkonu jeho zárobkovej činnosti. Žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo bydlisko žalobcu na území SR, preto sa na žalobcu nevťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia podľa čl. 61 základného nariadenia.

3. Žalovaná v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedla, že v súvislosti so skúmaním zachovania väzieb žalobcu na území SR a splnenia podmienok na priznanie dávky v nezamestnanosti Sociálnou poisťovňou zistila, že žalobca pracoval v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Rakúska. Príslušná rakúska inštitúcia osvedčila formulárom U1, zo dňa 27. marca 2020 celkovo 27 dôb poistenia v nezamestnanosti počas rokov 2010 - 2020, z toho týkajúce sa posudzovaného obdobia štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 25. marca 2016 do 24. marca 2020:

v bode 2.1.1 - poistené zamestnanie

od 25. marca 2016 /začiatok posudzovaného obdobia/do 10. apríla 2016; od 18. mája 2016 do 30. mája 2016; od 16. júna 2016 do 30. septembra 2016; od 1. decembra 2016 do 8. apríla 2017; od 23. mája 2017 do 30. septembra 2017; od 4. decembra 2017 do 24. apríla 2018; od 28. mája 2018 do 3. októbra 2018; od 28. novembra 2018 do 9. apríla 2019; od 3. júna 2019 do 3. októbra 2019; od 2. decembra 2019 do 15. marca 2020

v bode 2.1.3 - iné obdobia poistenia - dovolenka (celkovo 21 krát), naposledy

od 16. marca 2020 do 24. marca 2020

v bode 3.2 a 3.7 - dôvod ukončenia zamestnania

- ukončenie pracovnej zmluvy dohodou

- iný dôvod ku dňu 24. marca 2020

v bode 6.2 - držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože nepožiadal o export dávok v nezamestnanosti.

4. V tejto súvislosti žalovaná dôvodila, že žalobca preukázal v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (t.j. od 25.03. 2016 do 24.03.2020) dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, preto bolo v konaní o jeho dávke v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Uviedla, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území SR počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

5. Žalovaná konštatovala, že celková dĺžka pobytu viac ako 18 rokov, stabilná pracovná situácia v Rakúsku, prioritná orientácia na rakúsky pracovný trh od roku 2001, primeraná bytová situácia v zahraničí, krátkodobá pracovná história na Slovensku (2 roky), daňová povinnosť na území Rakúska, boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (deklarované návraty na územie Slovenska, prítomnosť rodičov a priateľky na Slovensku, finančná pomoc rodičom, platca dní, poplatkov a zdravotného poistenia na Slovensku, uzatvorené životné poistenie, stavebné sporenie a čerpanie spotrebiteľského úveru na Slovensku), ktoré navrhovateľ uviedol ako väzby k Slovensku. Odvolací orgán mal zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku sa navrhovateľ v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný čas aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Rakúska. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov navrhovateľa počas posledného zamestnania práve na území Rakúska.

6. Pre úplnosť žalovaná dodala, že podľa údajov v informačnom systéme Sociálnej poisťovne žalobca bol opätovne vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku dňom 08.06.2020 z dôvodu umiestnenia sa v členskom štáte Európskej únie, teda žalobca opakovane pôsobí v zahraničí, čo nie je možné vyhodnotiť v prospech zachovania jeho bydliska na území Slovenska. Poukázala tiež na rozsudky NS SR, v ktorých sa mal tento súd stotožniť s jej právnym názorom ohľadne bydliska a považovať zistenie skutkového stavu za dostatočné pre správne posúdenie veci.

7. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a priebehu administratívneho konania predchádzajúci ich vydaniu a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Krajský súd vyhodnotil, že nemožno prisvedčiť pre účely určenia pobytu žalobcu skutkovému a právnemu záveru žalovanej, že v prípade žalobcu možno jeho trvalé bydlisko vyhodnotiť len ako administratívnu skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. Hoci sa žalobca z dôvodu výkonu práce väčšiu časť roka obvykle fyzicky zdržiaval v hoteli zamestnávateľa (kde obýval hotelovú izbu z titulu jeho príslušnosti k personálu hotela - „staff“, „das Personal“) v súvislosti s plnením pracovných povinností, do čoho možno zahrnúť aj čas strávený v mieste zamestnania určený na oddych medzi jednotlivými pracovnými smenami žalobcu, nemožno s prihliadnutím na žalobcom tvrdené a listinnými dôkazmi deklarované skutočnosti o väzbách žalobcu na miesto jeho trvalého pobytu (a to väzby rodinné, majetkové, obchodno-záväzkové ako aj administratívne povinnosti daňovo odvodové), jednoznačne prijať záver o výhradnom a trvalom pobyte alebo bydlisku žalobcu na území Rakúskej republiky. Uvedené skutkové závery žalovanej správny súd vyhodnotil jednak ako predčasné a vychádzajúce z nedostatočne zisteného stavu veci, pretože s prihliadnutím na daňové priznania k dani z príjmov fyzickej osoby (podané žalobcom za zdaňovacie obdobia rokov 2010 až 2015 a 2017 až 2019 na Daňovom úrade Trnava, pobočka Piešťany) a s prihliadnutím na potvrdenie obce F. o zdržiavaní sa žalobcu v mieste trvalého bydliska, ktoré žalobca predložil súdu s podanou správnu žalobou, možno konštatovať, že žalobca si na území Slovenskej republiky okrem daní z nehnuteľností a miestnych poplatkov plnil aj daňové povinnosti na dani z príjmov fyzickej osoby.

8. V danom prípade nie je podľa krajského súdu možné prijať záver, že o mieste bydliska žalobcu uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevznikli pochybnosti, a preto bolo potrebné aplikovať čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať subjektívny úmysel žalobcu. Podľa krajského súdu správne orgány oboch stupňov vyhodnotili bytovú situáciu žalobcu, kedy počas sezónnych prác býval v jednej izbe v hoteli, v ktorom je zamestnaný, za stabilnú a primeranú výkonu povolania bez toho, aby posúdili kvalitatívnu stránku bývania a v súvislosti s tým aj stabilitu bytovej situácie tak, ako to predpokladá článok 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

9. Správny súd podotkol, že opakované zamestnávanie sa žalobcu v Rakúsku, v závislosti od sezóny alebo pandemickej situácie súvisiacej s ochorením COVID-19, nemôže byť automaticky vyhodnocované v neprospech žalobcu vo vzťahu k zachovaniu jeho väzieb a centra záujmov len na krajinu výkonu jeho zamestnania a rovnako tak nemôže byť bez ďalšieho vyhodnotenia reálnych majetkových, rodinných, administratívnych a obdobných vzťahov žalobcu na miesto trvalého pobytu, jeho účelovo viazané bydlisko v mieste výkonu práce vyhodnotené ako stabilné a trvalé bydlisko žalobcu na území iného členského štátu.

10. Proti uvedenému rozsudku včas podala žalovaná (ďalej tiež ako „sťažovateľka“) kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP a žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Nestotožnila sa s názorom krajského súdu, že nehodnotila kvalitatívnu stránku jeho bývania. Sťažovateľka skonštatovala, že táto skutočnosť bola v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti dôkladne posúdená. Žalobca býval na území Rakúska sám v hotelovej izbe, ktorú poskytoval zamestnávateľ, ubytovanie počas celého pobytu v zahraničí nenechal, u posledného zamestnávateľa pracoval od roku 2001. Sťažovateľka túto formu bývania hodnotí ako bežnú a prijateľnú, nakoľko zamestnávateľia v zahraničí často poskytujú pre svojich zamestnancov, ktorí pre nich pracujú najmä pokiaľ ide o sezónnych za zamestnancov, ubytovanie.

11. Sťažovateľka ku konštatovaniu krajského súdu, že za daných okolností nemožno trvalé bydlisko žalobcu vyhodnotiť len ako administratívnu skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu, uviedla, že v zmysle koordinačných nariadení pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas mimo pracovnom čase. Súčasne poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017, v ktorom sa konštatuje, že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu.

12. Sťažovateľka sa nestotožnila so závermi krajského súdu, že v konaní dôslednejšie nevyhodnotila nasledovné skutočnosti: deklarované pravidelné návraty a zdržiavanie sa na území Slovenska medzi sezónnymi zamestnaniami, prítomnosť rodičov a priateľky na území Slovenska, vlastníctvo stavebného pozemku od roku 2007 na území Slovenska, uzatvorené životné poistenie, stavebné sporenie, čerpanie spotrebiteľského úveru, úhrada miestnych daní a poplatkov a zdravotného poistenia, podávanie daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za obdobie rokov 2010 -2015 a 2017 - 2019 na Slovensku.

13. Sťažovateľka argumentovala, že bydlisko žalobcu bolo posúdené na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií vyplývajúcich z formulára U1 a zo všetkých údajov vyplývajúcich zo všetkých písomných dokumentov predložených žalobcom v administratívnom konaní, vrátane Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a Vyhlásenia.

14. Sťažovateľka podľa krajského súdu neuviedla konkrétne vnútroštátne právo Rakúska, z ktorého bez ďalšieho preskúmania podmienok vyplýva právo žalobcu na úspešné uplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti a ani neskúmala, či je možné konštatovať splnenie podmienok zo strany žalobcu na poskytovanie dávky v nezamestnanosti podľa vnútroštátnych právnych predpisov iného členského štátu. Sťažovateľka zásadne zdôrazňuje, že v žiadnom prípade nie je oprávnená prejudikovať rozhodnutia príslušnej rakúskej inštitúcie a skúmať, či by žalobcovi vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov alebo nie.

15. Sťažovateľka uviedla, že právo na voľný pohyb žalobcu nebolo v danom prípade obmedzené a nič mu nebránilo vycestovať do iného členského štátu Európskej únie za účelom práce, musí sa však podriadiť právnej úprave štátu, v ktorom pracuje, nakoľko legislatívne podmienky sociálneho poistenia a nároku na dávky v nezamestnanosti sú v každom členskom štáte Európskej únie upravené rozdielne.

16. Sťažovateľka k výhrade krajského súdu, že nehodnotila úmysel žalobcu a dôvod jeho pobytu v zahraničí, keď podľa názoru krajského súdu nejde o prípad určenia bydliska podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia - dohodou inštitúcií, preto bolo potrebné prihliadnuť na všetky logicky súvisiace kritériá, sťažovateľka uviedla, že v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia sa úmysel považuje za rozhodujúci v prípade, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v odseku 1 nevedie k určaniu skutočného miesta bydliska (teda nie v prípade ak nedošlo k jednoznačne vyjadrenému súhlasnému stanovisku príslušných inštitúcií). Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017.

17. S poukazom na konkrétne rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozsudky krajských súdov sťažovateľka skonštatovala, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a tieto súdy sa aj v prípade preukázania slabších väzieb účastníka konania so štátom jeho zamestnania, stotožnili s názorom žalovanej vo veci posúdenia bydliska dotknutej osoby.

18. Žalobca sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 27.12.2021, v ktorom sa s napadnutým rozsudkom v plnom rozsahu stotožnil. Kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods.2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, je prípustná a podaná v zákonom stanovenej lehote, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), oboznámiac sa so súdnym spisom a administratívnym spisom a po vyhodnotení sťažnostných námietok zistil, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 SSP zamietol z nasledovných dôvodov:

20. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie sťažovateľky zo dňa 27.07.2020, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava zo dňa 26.05.2020, ktorým podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a podľa článku 61 základného nariadenia rozhodla, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

21. Kasačný súd nepovažuje za potrebné podrobne sa venovať každému detailu konania pred správnymi orgánmi či pred krajským súdom a nadbytočne tak opakovať fakty, ktoré sú účastníkom konania dobre známe, ale v odôvodnení svojho rozhodnutia sa zameria na rozhodujúce skutočnosti, majúce súvis s kasačnými dôvodmi.

22. Z obsahu administratívneho a súdneho spisu kasačný súd zistil, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany dňom 25.03.2020 zaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 23.04.2020 si žalobca v Sociálnej poisťovni Trnava uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. V posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. v období od 25.03.2016 do 24.03.2020 žalobca na území SR nepreukázal žiadne doby poistenia v nezamestnanosti. Na území iného členského štátu (Rakúsko) mal podľa formulára U1, osvedčeného príslušnou rakúskou inštitúciou, poistené zamestnanie od 01.12.2016 do 08.04.2017, od 23.05.2017 do 30.09.2017, od 04.12.2017 do 24.04.2018, od 28.05.2018 do 03.10.2018, od 28.11.2018 do 09.04.2019, od 03.06.2019 do 03.10.2019, od 02.12.2019 do 15.03.2020 a ostatné doby poistenia od 10.04.2019 do 20.04.2019, od 04.10.2019 do 14.10.2019, od 16.03.2020 do 24.03.2020. Podľa prílohy k formuláru U1 mal žalobca od roku 2010 celkom 27 poistených zamestnaní a 21 ostatných dôb poistenia.

23. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, podaného žalobcom dňa 23.04.2020, tento uviedol, že do Rakúska odišiel 05.12.2001 a vrátil sa 16.03.2020, pravidelne sa vracal vlastným vozidlom každých cca 14 dní na 3 dni a išiel späť. V poslednom zamestnaní pracoval na pracovnú zmluvu ako kuchár, čašník, pomocník; práca mala sezónny charakter, ukončená bola predčasne dohodou z dôvodu nástupu pandémie. Počas posledného zamestnania v Rakúsku si prácu na území SR nehládal. Medzi obdobiami dvoch zamestnaní v Rakúsku sa zdržiaval na území SR. V Rakúsku sa s ním nezdržiavali žiadne blízke osoby, na Slovensku má rodičov a priateľku. V Rakúsku bol ubytovaný sám v hotelovej izbe, ubytovanie nemenil. Na Slovensku nemá nehnuteľnosť určenú na vlastné bývanie, býva u rodičov, tam býval aj počas návratov z Rakúska. Rodičom prispieva na mesačnej báze a má stavebné sporenie na rekonštrukciu. Žalobca doložil kópiu potvrdenia zamestnávateľa o zamestnaní a o pravidelnom cestovaní do zahraničia, z ktorého vyplýva, že chodí každé dva týždne na Slovensko a sú mu poskytnuté dva dni voľna a palivová karta; kópiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z roku 2016; výpis z katastra nehnuteľností, z ktorého vyplýva vlastníctvo pozemku žalobcom od roku 2007; čestné prehlásenia rodičov žalobcu zo dňa 12.05.2020, ktorými osvedčujú finančnú výpomoc a starostlivosť o dom zo strany syna a jeho pravidelné návštevy; kópia uzatvoreného investičného životného poistenia; prehľad došlých a vrátených platieb zo Všeobecnej zdravotnej poisťovne za obdobie 01.01.1995 do 01.06.2020; rozhodnutie obce F. o vyrubení

miestneho poplatku za odpad za rok 2020 zo dňa 21.04.2020 a dane z nehnuteľností za rovnaké obdobie zo dňa 05.05.2020 a potvrdenie obce F. o ich uhradení zo dňa 06.01.2020 (t. j. pred vyrubení dani a poplatku).

24. V odvolaní žalobca uviedol že býva na jednom podlaží trojgeneračného domu, ktorý aj on budoval, prispieva na jeho údržbu a platí si odvody. Nie je občanom Rakúska, nikdy na ich území nemal trvalý ani prechodný pobyt, trvalý pobyt má celý život na území Slovenska, je právoplatným občanom SR, platí si všetky poplatky a dane z nehnuteľností. V Rakúsku pri nástupe do zamestnania dostane platnú pracovnú zmluvu, ubytovanie a stravu.

25. V správnej žalobe žalobca namieta, že v Rakúsku pracoval z dôvodu, že si nenašiel vhodnú prácu k jeho vzdelaniu, fyzickej náročnosti a finančnému ohodnoteniu; je slobodný, čo neznamená, že jeho rodinné väzby boli oslabené a orientované predovšetkým na Rakúsko; nikdy nemal žiadne vhodné a stabilné bývanie na území Rakúska, nakoľko po skončení sezóny musel hotel opustiť a odchádzal na Slovensko do miesta svojho trvalého pobytu; v Rakúsku si nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnil, avšak nevznikol mu, lebo tam nemá trvalý pobyt a odkázali ho na uplatnenie si dávky na Slovensku; poukázal na skutočnosť, že sa v roku 2007 stal vlastníkom pozemku.

26. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu 06.08.2020 (právoplatnosť preskúmaného rozhodnutia) poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

27. Podľa článku 61 ods. 1 základného nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.

Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

28. Podľa článku 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

29. Podľa článku 65 ods. 2 základného nariadenia úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

30. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

31. Podľa článku 1 písm. i/ a bod 2 základného nariadenia, ak právne predpisy členského štátu, ktoré sú uplatniteľné podľa pododseku 1, nerozlišujú medzi rodinnými príslušníkmi a inými osobami, na ktoré sú uplatniteľné, manžel/manželka, neploleté deti a nezaopatrené deti, ktoré dosiahli vek plnoletosti, sa považujú za rodinných príslušníkov.

32. Podľa článku 1 písm. j/ a k/ základného nariadenia na účely tohto nariadenia:

j/ „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva;

k/ „pobyt“ znamená prechodné bydlisko.

33. Podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

34. Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

35. Z článkov 61 a 65 ods. 5 základného nariadenia vyplýva základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu, a to, že doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na území iného členského štátu (tu na území Spojeného kráľovstva) môže byť zohľadnená na účely nároku na dávku v nezamestnanosti v prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na Slovensku. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Otázka bydliska je teda v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, zásadná. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde osoba zvyčajne býva, na účely vykonávacieho nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Zároveň platí, že tento zoznam, ktorý nie je taxatívny, nestanovuje žiadne preferenčné poradie rôznych kritérií vymedzených v odseku 1 tohto článku.

36. Kasáčny súd vo vzťahu k výkladu pojmu „bydlisko“ poukazuje na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65

ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti úplne nezamestnaných osôb, ktoré nie sú cezhraničnými pracovníkmi a ktoré mali počas svojho posledného obdobia zamestnanosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný členský štát. Správna komisia uviedla, že je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dost' stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu.

37. Kasačný súd vyhodnotil námietku sťažovateľky, smerujúcu proti názoru správneho súdu o nedostatočne zistenom skutkovom stave a formálnom skúmaní centra záujmov, za nedôvodnú a záver správnych orgánov, že centrum záujmov žalobcu sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Rakúsku, považuje za predčasný.

38. V prospech vzniku nového centra záujmov v rozhodnom období (počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec - čl. 65 ods. 2 základného nariadenia) v Rakúska podľa kasačného súdu svedčí jednoznačná orientácia žalobcu na rakúsky pracovný trh a skutočnosť, že Rakúsko je štátom bydliska žalobcu na daňové účely (v SR nemal žiadny zdaniteľný príjem). Je potrebné prisvedčiť sťažovateľke, že žalobca bol opakovane rovnakým zamestnávateľom zamestnáváný od roku 2001. Okrem toho v medziobdobí, keď nebol zamestnaný v Rakúsku a ani po predčasnom ukončení pracovného pomeru z dôvodu pandémie, sa na Slovensku nezamestnal a ani si prácu nehľadal, z čoho je zrejme, že sám žalobca zrejme považoval toto zamestnanie za primerane zabezpečujúce jeho potreby. K posúdeniu stability zamestnania však kasačný súd konštatuje, že žalobca pri ukončení jedného pracovného pomeru neuzatváral okamžite novú pracovnú zmluvu, ktorá by predstavovala istotu ďalšieho zamestnania v blízkom čase. Pod pojmom „stabilita“ je potrebné predovšetkým rozumieť určitú stálosť, nemennosť, sústavnosť, trvalosť. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu však pracovná situácia žalobcu reprezentovaná krátkodobými pracovnými pomermi uzatvorenými na dobu určitú, v kontexte so skutočnosťou, že žalobca nemal istotu ďalšieho zamestnania v podobe pracovnej zmluvy na ďalšie obdobie, podstatu stability nespĺňala. Tak, ako bola pracovná situácia žalobcu preukázaná, nemôže spĺňať požiadavku plynúcu z článku 11 ods. 1 písm. b/ bod i/ vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého v súvislosti s ustálením centra záujmov je potrebné (okrem iného) zohľadniť aj situáciu dotknutej osoby vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy (obdobne sp. zn. 9Sžsk/6/2021).

39. Otázne je tiež posúdenie dĺžky a trvalosti prítomnosti žalobcu na území dotknutých štátov v posudzovanom období žalovanou. Žalobca mal podľa formulára U1 v priebehu rokov 2016 až 2020 viacero dočasných pracovných pomerov rôznej dĺžky (bod 2.1.1), v rámci ktorých bol poistený v nezamestnanosti - poistené zamestnanie („Versicherte Beschäftigung“). Okrem toho mal aj iné (ostatné) obdobia poistenia („Sonstige Versicherungszeiten“), vykázané samostatne od poisteného zamestnania, ktoré zodpovedajú jeho čerpaniu dovolení po skončení pracovného pomeru (zrejme po skončení sezóny) a ktoré čerpal v rozsahu 7-12 dní obvykle hneď po skončení pracovného pomeru (bod 2.1.3). V medziobdobí po skončení sezóny sa mal zdržiavať na Slovensku, okrem toho sa mal zdržiavať na Slovensku aj počas sezóny každý druhý týždeň na 3 dni, čo potvrdil zamestnávateľ žalobcu (z pracovnej zmluvy žalobcovi vyplýva 1 deň voľna, zamestnávateľ potvrdil ešte dva dni voľna každý druhý týždeň) a o pravidelnosti návštev podali čestné vyhlásenia aj obaja rodičia žalobcu. Kasačný súd prepočítaním dní poisteného zamestnania za rok 2019 zistil, že žalobca bol poistený len 251 dní, v čom sú zarátané odpracované dni a dni voľna v sezóne strávené na Slovensku. Okrem toho bol žalobca 22 dní poistený za dovolenku po skončení sezóny (ostatné obdobia poistenia). Za pozornosť tiež stojí, že počet všetkých pracovných dní vrátane platených sviatkov v roku 2019 bol 261, ktoré, ak by žalobca bol cezhraničným zamestnancom, mohol by ich bezpečne odpracovať bez straty centra záujmov na Slovensku. Správne orgány opomínajú význam jeho pravidelných návratov

počas sezóny a zdržiavania sa žalobcu na území Slovenska medzi sezónnymi zamestnaniami. V prípade, akým je prípad žalobcu, t. j. keď z dôb poistenia v krajine zamestnania a periodicity a dĺžky návštev v krajine pôvodu nie je bez ďalšieho jednoznačne zrejmé, v ktorej krajine sa osoba dlhodobo a trvalo zdržiavala, je podľa názoru kasačného súdu nevyhnutné, aby sa touto otázkou správne orgány riadne zaoberali a svoje tvrdenie o dlhodobej a trvalej prítomnosti na území konkrétneho štátu presvedčivo odôvodnili. V tejto časti považuje kasačný súd rozhodnutia správnych orgánov za nepreskúmateľné.

40. Rovnako predčasné je konštatovanie správnych orgánov o stabilnej bytovej situácii žalobcu v Rakúsku primeranej výkonu povolania. Žalobca vo Vyhlásení uviedol, že býva sám v hotelovej izbe, ubytovanie nemenil. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaná nezisťovala žiadne ďalšie podrobnosti o ubytovaní žalobcu, hoci sa nejednalo o bežný prenájom/podnájom či vlastníctvo nehnuteľnosti na bývanie (napr. či mal žalobca možnosť užívať izbu aj v čase dovolenky po sezóne, či mal možnosť nechať si v nej v medzičase medzi dvomi pracovnými pomermi svoje osobné veci, či mal k dispozícii vlastné sociálne zariadenie, možnosť prípravy vlastnej stravy a pod.). Z pracovnej zmluvy založenej v administratívnom spise vyplýva, že ubytovanie je žalobcovi poskytované bezplatne, v čase jeho prítomnosti na pracovisku a nevznikajú z neho žiadne právne nároky (bod 8); túto informáciu správne orgány nijako nevyhodnotili. Žalovaná nevyhodnotila ani to, že žalobca v prípade straty zamestnania (z akéhokoľvek dôvodu) v rovnakom momente prichádza o ubytovanie (bod 19 pracovnej zmluvy). Stratou zamestnania žalobca v rovnakom okamihu stráca i zázemie na hľadanie si novej práce, na rozdiel od vlastníctva nehnuteľnosti na bývanie, podnájomu či prenájomu. Všeobecne možno konštatovať, že ubytovanie, hoci v samostatnej hotelovej izbe, ale bez možnosti vytvoriť si náležitý komfort a súkromie, nesvedčí v prospech dlhodobého usadenia sa v danej krajine. Preto je potrebné vypočítať žalobcu a na základe takto doplneného skutkového stavu opätovne vyhodnotiť stabilitu jeho bydliska v Rakúsku. V odôvodnení rozhodnutia tiež absentuje správna úvaha, prečo považovali správne orgány ubytovanie v Rakúsku v hoteli za stabilnejšie a primeranejšie oproti ubytovaniu žalobcu u rodičov na Slovensku.

41. K námietke sťažovateľky súvisiacej s vyhodnotením nasledovných skutočností: prítomnosť rodičov a priateľky na území Slovenska, vlastníctvo stavebného pozemku od roku 2007 na území Slovenska, uzatvorené životné poistenie, stavebné sporenie, čerpanie spotrebiteľského úveru, úhrada miestnych daní a poplatkov a zdravotného poistenia, podávanie daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za obdobie rokov 2010 -2015 a 2017 - 2019 na Slovensku (tieto potvrdenia žalobca doložil až v konaní pred správnym súdom) kasačný súd konštatuje, že tieto skutočnosti bude musieť sťažovateľka znovu vyhodnotiť v kontexte doplneného dokazovania v časti posudzovania stability a primeranosti ubytovania a v kontexte opätovného vyhodnotenia dĺžky a trvalosti prítomnosti žalobcu na území dotknutých krajín.

42. Kasačný súd sa stotožnil s námietkou sťažovateľky, že nie je oprávnená prejudikovať rozhodnutia príslušnej rakúskej inštitúcie a skúmať možný nárok žalobcu na dávku v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov a dodáva, že sťažovateľka v zmysle § 120 ods. 4 a ods. 5 zákona o sociálnom poistení pri výkone sociálneho poistenia plní funkciu príslušnej inštitúcie, inštitúcie miesta bydliska, inštitúcie miesta pobytu, styčného orgánu a kontaktnej inštitúcie na komunikáciu medzi príslušnými inštitúciami a príjemcami dávok a medzi inštitúciami členských štátov Európskej únie a nepatrí jej konštatovať existenciu práv osôb v oblasti sociálneho poistenia podľa právnych predpisov iných členských štátov. Ku konštatovaniu krajského súdu, že na škodu žalobcovi nemôže byť vyhodnocovaná skutočnosť, že si na území Rakúska nezabezpečil pre účely možného čerpania tamojších sociálnych dávok administratívnu registráciu trvalého bydliska, kasačný súd konštatuje, že takýto právny záver sa v rozhodnutiach správnych orgánov nenachádza.

43. Kasačný súd dodáva, že nie je vylúčené, že osobe nárok na dávku v súlade s vnútroštátnymi predpismi toho ktorého členského štátu nevznikne a nesplní ani podmienku zachovania bydliska. To však neznamená, že takejto osobe by mal automaticky vzniknúť nárok na priznanie inej rovnakej dávky v inom členskom štáte. Zmyslom ochrany koordinačných nariadení totiž nie je, aby osoba mala vždy nárok na tú ktorú dávku, cieľom je napomáhanie voľnému pohybu osôb tým, aby osoby, na ktoré

sa tieto nariadenia vzťahujú vždy podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu. Žalobca požiadal o poskytnutie dávky v nezamestnanosti rakúsku príslušnú inštitúciu, nespĺnil však podmienky ustanovené rakúskymi právnymi predpismi a následne požiadal o poskytnutie tejto dávky na Slovensku, žalovaná tak správne posudzuje otázku bydliska a zachovania si centra záujmov podľa koordinačných nariadení.

44. Kasačný súd sa tiež nestotožnil s názorom krajského súdu, že sťažovateľka mala hodnotiť úmysel žalobcu a dôvod jeho pobytu v zahraničí. Kasačný súd konštatuje, že úmysel žalobcu, že v Rakúsku zotrval iba dočasne a chcel sa vrátiť na Slovensko, tohto času nie je relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžsk/5/2016). Kasačný súd ďalej poznamenáva, že otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatkový alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodného bydliska. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodišku, rodičom či iným príbuzným, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1, písm. j/ základného nariadenia) - pozri rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017.

45. Kasačný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky, že sa krajský súd odklonil od konkrétnych rozhodnutí NS SR, keďže tieto rozhodnutia vychádzali z odlišných skutkových základov ako je prípad žalobcu: sp. zn. 7Sžsk/91/2020 žalobca mal v inom členskom štáte EU 8 rokov jeden pracovný pomer na dobu neurčitú, bývanie v podnájmoch spolu s manželkou; sp. zn. 1Sžsk/1/2020 a 1Sžsk/38/2017 žalobca bol 10 rokov u jedného zamestnávateľa, v tomto členskom štáte bol klasifikovaný ako stály obyvateľ, býval v nájme, vracal na Slovensko 1 krát ročne na dva týždne; sp. zn. 9Sžsk/90/20019 žalobca mal v inom členskom štáte viacero zamestnaní, v medzičase tam zotrval, odišiel tam ako maloletý s rodičmi, s ktorými žil aj v dospelosti; sp. zn. 1Sžso/26/2015 žalobca mal viac ako 7 rokov pracovný pomer u jedného zamestnávateľa na dobu neurčitú, bývanie s priateľkou v podnájmoch; sp. zn. 10Sžsk/5/2016 žalobca mal v inom členskom štáte EU 8 rokov jeden pracovný pomer na dobu neurčitú, bývanie v podnájmoch. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že sa nezaoberal rozhodnutiami krajských súdov, označenými sťažovateľkou v kasačnej sťažnosti, nakoľko tieto nepredstavujú v zmysle ustálenej judikatúry (pozri judikát R71/2018, rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžrk/5/2020 a sp. zn. 10Sžak/1/2018) ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu.

46. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami kasačný súd vyhodnotil, že kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom a nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu, preto je potrebné ju ako nedôvodnú zamietnuť v zmysle ust. § 461 SSP.

47. V ďalšom konaní sťažovateľka doplní dokazovanie výsluchom žalobcu vo veci jeho bytovej situácie v Rakúsku, najmä toho, či je táto situácia stabilná, opätovne túto otázku posúdi. Sťažovateľka tiež vyhodnotí dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobcu na území dotknutých členských štátov, ako aj skutočnosti zistené a preukázané v tomto konaní a posúdi ich vo vzájomných súvislostiach.

48. O náhrade trov kasačného konania vo vzťahu k žalobcovi bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalobca bol kasačnom konaní úspešný, pretože kasačná sťažnosť žalovanej bola zamietnutá, má preto právo na náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania v plnom rozsahu.

49. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

